

Neodbytný prievan, čudní susedia a zvláštny les.
Boj o zdravý rozum i holé životy sa môže začať.

ADAM A EVA

PETER DERŇÁR

Ljndeni

ADAM A EVA

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Peter Derňár

Adam a Eva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ADAM A EVA

PETER DERŇÁR

**ADAM
A EVA**

Ljndeni

Peter Derňár: Adam a Eva

Copyright © Peter Derňár, 2022

Cover design and layout © Tereza Králová, Studio Visualist, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3154-6

ISBN e-knihy 978-80-566-3164-5 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3165-2 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3166-9 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

Je skvelé, keď má človek priateľov,
na ktorých sa môže spoľahnúť, keď si rozumie s kolegami
či susedmi. No jedine rodina, tá najbližšia, mu dáva pocit,
že niekam patrí. Túto knihu venujem mojim dievčatám,
manželke Sylvii a dcére Tatiane.

Všetky mená, postavy a udalosti sú výplodom autorovej fantázie.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami a žijúcimi či
nežijúcimi osobami je náhodná.

PROLÓG

Vydržal tak dlho! Takmer na seba začínal byť hrdý. Celé dva mesiace a tri dni k tomu. Naposledy to bolo ledva mesiac. Zlepšoval sa, odolával zo všetkých síl, potláčal svoju prirodzenosť, každú jednu myšlienku na to zúrivo zaháňal čo najďalej od vlastnej hlavy. Vedel, že stačí chvíľka slabosti a je koniec. Naštartovať ho dokázala úplná drobnosť, kúsok pokožky nad nohavičkami láskaný slnkom alebo len pomyslenie na takmer neviditeľné zlatavé chĺpky. Okamžite cítil, akoby mu stúpala teplota, rozum dostal zvieraciu kazajku a v ňom sa so zverskou silou prebúdzalo to, čo potreboval držať na uzde. Aj včera... stratil ostražitosť a tak boli dnes tu.

Stále sa pokúšal vzdorovať, aj keď mu bolo jasné, že prehral. Silno sa potil, nedokázal ovládnuť trasúce sa ruky, frenetické pulzovanie srdca cítil v ušiach, na končekoch prstov aj tam dole, kde predznamenávalo explózie slasti. Z úst sa mu dralo nečujné výskanie, to duša spievala očakávaním. Sedel na zemi, chrptom opretý o gauč, na nohách by sa viac nedokázal udržať. Pozeral na ňu, príčinu svojho hriechu, pokušenie plaziace sa priamo k jeho rozkroku. Načiahol nedočkavú ruku, počkal, kým sa k nemu nepriblíži. Dotkol sa jej hebkých vlasov, pomaly prešiel po tvári. Doteraz si klamal, že stále môže prestať, od tohto momentu bol stratený.

1

ADAM

Keď vchádzali do domu, ktorý ich mal zachrániť, letmo sa dotkla zárubne a on prikryl jej drobnú ruku svojou dlaňou v upokojujúcom geste. Mysľou sa mu naraz prehnali spomienky, v čase sa vrátil o päť rokov dozadu. Ich vzťah začali ruky. Prvé, čo vtedy videl, boli jej dlhé štíhle prsty. Mohli patriť klaviristke, no jeho otec by určite poznamenal, že by mala robiť pôrodnú asistentku. Dokonalá manikúra dotvorená trblietavým hnedým lakom bola z jej strany v podstate jediná snaha ako predať svoju ženskosť. To však zistil až neskôr... V jednej z bratislavských knižníc naraz siahli po románe *Šantaram*. Zháňal ho už niekoľko rokov, no v kníhkupectvách bol beznádejne vypredaný, márne po ňom sľedil v antikvariátoch aj v knižnici. A zrazu bum, zjavil sa mu široký fialových chrbát kultového diela Gregoryho Davida Roberta rovno pred očami. V chvate po ňom siahol, ako keď v detstve súperil s bratom Mišom o posledný obložený chlebič na rodinnej oslave, no v rovnakej stotine sekundy to spravila aj ruka niekoho iného. Drobná rúčka s priesvitnou pokožkou, pod ktorou tiekli nitky modrých riečok. Dodnes si to všetko s ľahkosťou vybavoval, scénu si prezeral ako dokonale zaostrenú fotografiu. Bez problémov ju približoval, s rozkošou skúmal takmer neexistujúce bledé chĺpky nad jej zápästím, nenachádzal najmenšiu chybičku na dlhých špicatých nechtoch, okamžite sa zamiloval

aj do jazvičky na ohybe palca. Chýbali milimetre, aby zistil, či je tá cudzia rúčka taká hebká, ako vyzerala, vo vzduchu zacítil elektrinu a vzápätí sa obaja stiahli, akoby ňou dostali zásah.

„Pardon,“ zaznelo z ich úst synchronne. Jeho hlas bol chraplavý, ako keby dlho nerozprával, a v pomykove zaodfhal v snahe prečistiť si hrdlo. Ten druhý hlas bol tichý, nečakane nízko položený, vážny a zároveň medovo sladký. Dnes mu to pripadalo, akoby uplynuli celé minúty, kým sa od tých prstov vhodných do reklamy na šperky dostal k jej tvári. „Nech sa páči,“ povedal jej už menej zastretým hlasom. Bola prekvapivo drobná. Nebol žiaden obor, meral niečo cez 185 centimetrov, no dievča, ktoré oproti nemu stálo, mu siahalo ledva po bradu. Áno, vtedy o nej premýšľal ako o dievčati, prvý dojem zmeniť nedokázal. Stredoškôľka? Maturantka? Mýlil sa. Zrazu celkom zabudol na jej dokonalú ruku. Celá bola dokonalá, alebo jednoducho úplne jeho typ, hoci dovtedy netušil, že nejaký typ žien uprednostňuje. Bola krásna, jednoznačne, ale pripadalo mu povrchné takto o nej premýšľať. A ešte urážlivejšie bolo vyzliekať ju očami a špiniť myšlienkami, no nemohol si pomôcť. Asi to bola jej krehkosť, ktorá ho zaskočila a načisto vykoľajila. Alebo čistota, nevinnosť a inakosť, ktoré vyžarovala. Ak to mohol posúdiť, nenachádzal v nej ani štipku vulgárnosti, vyzývavosti, suverénneho pohrdania sálajúceho z podobne výnimočných dievčat. Ticho, ktoré medzi nimi istý čas oscillovalo, nebolo nepríjemné. Aspoň jemu nie. Spamätával sa, nehybne stál a aj keď sa mu to zdalo nevhodné, zízal na ňu. Dlhé hnedé vlasy mala zviazané do jednoduchého chvosta. Leskli sa v jasnom knižničnom osvetlení. Mala vysoké čelo, neveriteľne dlhé mihalnice, rovný nos a trochu smutné pekne krojené ústa. Po rokoch si tým už nebol úplne istý, ale zdalo sa mu, že voňala ako čistý lúčny vzduch niekde uprostred hôr. Zrejme to bol šampón, ktorý použila.

„Nech sa páči,“ zopakoval. „Šantaram ste chceli? Dobrý výber,“ konečne sa trochu dal dokopy a potešilo ho, že našiel svoj starý hlas. Vtedy k nemu zdvihla oči a jeho čerstvo nadobudnutá suverenita rýchlo niekam zdupkala. Tmavomodré, obrovské, odzbrojujúce. A na zlomok sekundy sa usmiala, čo ju úplne zmenilo. Vylepšilo. Ako keď máte ten najlepší deň v živote a zrazu vám zavolajú, že ste vyhrali milión. Vonku sa ako predzvestí búrky zotmel, v knižnici však zasvietilo slnko, objavila sa dúha a po nej dupotali jednorozce. Gýč. Aj ten prvý úsmev, ktorý mu venovala, si kedykoľvek dokázal prezeráť ako fotografiu, približovať si ho, s voyeurskou posadnutosťou sledovať priehlbinu, ktorá sa jej vytvorila nad hornou perou, v dokonalej harmónii usporiadané biele zuby, líčne kosti, akoby mierne zdvihnuté na tú štvrt sekundu, keď sa usmievala. On sa na ňu zrejme prihlúplu ceril aj dlho potom, neschopný vystrúhať pózu alfa samca a ovládnuť situáciu.

„Skvelá kniha,“ povedala do ticha a nebol si istý, či zachytil všetko, pretože opäť pozerala do zeme a slová akoby pohltilo rozpukané linoleum.

„Čítali ste ju?“ márne sa snažil vyhrabať sa na prť pevnej pôdy. Hoci sám seba nepovažoval za príťažlivého chlapa, záujem žien vnímal už od základnej školy. Nevedel to s nimi síce tak ako mnohí jeho kamaráti, miestami sa mu zdalo, že v opačnom pohľaví vôbec nedokáže čítať, no vzťahy si ho vždy nejako našli. Teraz si však pripadal beznádejne neohrabaný.

„Dvakrát,“ povedala linoleu, akoby sa za to hanbila.

„Fíha, mňa čaká premiéra.“

„Máte sa na čo tešiť.“

Skvelé, vyšla z nej najdlhšia veta a na okamih dokonca zdvihla tie svoje tmavomodré očiská. Potešil sa.

„Nie, nie, je vaša, nech sa páči,“ a rovno siahol po ochytanej knihe v mäkkej väzbe v snahe strčiť jej ju do rúk. Mal obrovskú

chuť niečo pre ňu urobiť, potešiť ju, zaslúžiť si ešte jeden úsmev. Za ten úsmev by spravil čokoľvek.

Trochu sa odtiahla. Asi narušil jej osobný priestor a zrazu mal zo seba pekelné zlý pocit.

„Nie, ako vravím, ja som ju už čítala,“ odmietla ho a reč jej tela mu povedala, že sa chystá otočiť a azda najkratšou cestou zmiznúť z knižnice. Možno práve to ho zmobilizovalo.

„Prosím vás, slečna...“ prehovoril naliehavo. „Urobte mi radosť, vezmite si ju. Veľmi, naozaj veľmi ma potešíte. Veď ja by som ani nemohol v noci spať, keby som vám ju uchmatol. Čakám na ňu tri roky, ešte mesiac-dva počkám,“ usmieval sa.

„To nemusíte,“ zháčila sa. „Najneskôr o dva týždne ju prinesiem.“

Takže si ju zoberie, potešil sa v duchu.

„Ale veď to je hádam tisíc strán,“ zháčil sa teraz on narýchlo listujúc husto popísanými listami papiera hrubej knihy.

„Ani nie deväťsto,“ usmiala sa. „Čítam rýchlo.“

Ten úsmev s ním robil divy, dodával mu guráž, akej by pri inej žene zrejme nebol schopný. Ak by mu s týmto úsmevom povedala, aby v bratislavskej zoo vliezol do výbehu levov, zrejme by to urobil.

„Viete čo,“ nadhodil veselo. „Tak nech mi ju tu niekto neuchmatne, mohli by sme sa dohodnúť, že presne o dva týždne o takomto čase mi ju sem prinesiete. Čo vy na to?“

Váhala len chvíľu a potom prikývla. Aj on prikývol. Dobre vedel, že knihu by si mohol bez problémov rezervovať, a bolo mu jasné, že to vie aj ona.

„Tak dovidenia,“ povedal vzápätí a hneď to aj oľutoval. Po tom, čo dosiahol malé víťazstvo a vedel, že sa ešte stretnú, to uťal ako hlupák a akoby ju od seba odohnal.

„Dovidenia,“ kývla mu hlavou, už naňho ani nepozrela a išla rovno k stolíku knihovníčky. Kým nezašla za roh, cival jej na

zadok a vzápätí zahanbene sklopil zrak. Pár minút sa ako bezduchý motal popri regáloch, no keďže vnútorným zrakom si dookola prehrával, čo sa pred chvíľou stalo, knihy vôbec nevnímal. Letmo zachytil, že z knižnice odišla, a aby to nevyzeralo, že ju chce prenasledovať, zdržal sa ešte zo tri minúty a bez toho, aby si niečo vypožičal, odišiel aj on.

Búrka, ktorá predtým visela vo vzduchu a nebolo isté nakoľko naplní svoj potenciál, počas jeho krátkého knižničného románu udrela v plnej sile. Silný vietor sa doňho okamžite oprel a vzápätí ho prefackali prúdy vody pochodujúce ulicou. Prebehol k svojmu Peugeotu zaparkovanému v priateľnej vzdialenosti a keď si sadol za volant, roztriasol sa. Rýchlo naštartoval, naplno pustil kúrenie a v duchu hromžil na lživý máj, ktorý vás v jednej chvíli vyzlieka a v ďalšej núti pritíkať skrehnuté prsty k teplým prieduchom na palubnej doske. Za tých pár krokov, čo prešiel k autu, sa úplne premočil, voda mu kvapkala z tmavých vlasov, predné sklo sa zahmlievalo. Utriel ho dlaňou, stierače nastavil na najvyššiu frekvenciu a snažil sa odhadnúť, či je bezpečné vyraziť. Vtedy ju zbadal. Stála pod strieškou tanečného štúdia, chrptom sa opierala o stenu a k hrudi si tisla bielu igelitku, v ktorej sa dala tušiť kniha. Pohľad na ňu ho naplnil takou nehou, akú doteraz vo svojom živote nepoznal. Drobná, tenučká, beznádejne zmoknutá. Kým v knižnici dokázal vnímať len jej tvár a krásne ruky, či lepšie povedané ruku, teraz ju konečne videl celú. Mala na sebe šaty dlhé až po členky, čo sa mu zdalo príliš prudérne. Takáto baba si mohla dovoliť priliehavú minisukňu alebo aspoň niečo štýlové nad kolená, tak prečo sa takto zakrýva? Dážd' skombinovaný s vetrom však odhaľoval viac, než zamýšľala. Šaty jej prilepil na telo, vykreslil nohy, úzky driek... Úchylák jeden, prevrátil nad sebou oči, bez veľkého rozmýšľania zaradil jednotku, vyšiel autom kúsok na chodník a stiahol okienko pri sedadle spolujazdca.

„Dobry deň zase,“ zakričal a snažil sa nakloniť tak, aby si ho mohla poriadne obzrieť. „Podťe sa schovať, lebo tu načisto chytíte zápal pľúc,“ kričal a snažil sa otvoriť dvere, ktoré späť zatlačal vietor. Neskôr o tom veľa rozmýšľal, vo chvíľach, keď ju už poriadne poznal a vedel, aká je uzavretá a nedôverčivá voči ľuďom. Po pár mesiacoch si uvedomil, že vtedy ju nevedomky dotlačil k tomu najodvážnejšiemu a najmenej premyslenému kroku v jej živote.

Chvíľu sa zdalo, že ho buď vôbec nevníma, alebo sa veľmi naivným spôsobom snaží hrať na slepú. Keď sa chystal, že znovu zakričí, a zahanbene si uvedomil, že sa ani jeden druhému nepredstavili, a tak nepozná jej meno, obrátila k nemu hlavu. Tmavomodré oči si ho trochu vyľakane obzerali, zrejme ho hneď nepoznala. Vonku bola riadna tma a v aute ešte väčšia.

„To som ja, záujemca o Šantaram,“ zakričal a vtedy konečne podišla k autu. „Podťe, podťe dnu,“ kričal a gestikuloval. Počas ďalších mučivých momentov zrejme uvažovala, čo spraví. Vyhovárať sa, že vonku jej je dobre, že netreba, sa jej muselo zdať absurdné. Ani návrat do tepla knižnice ju zrejme nelákal, lebo v tomto ležaku by sa načisto utopila, kým by tú vzdialenosť prebehla. A tak jej neostávalo iné, než po chvíľkovom zápase s dverami sa zvaliť na sedadlo vedľa neho.

Okamžite zatvoril okno, s kúrením toho už veľa urobiť nevedel, išlo naplno. Holé ruky jej pokrývala tá najväčšia husia koža, akú kedy videl, pery mala modré, voda sa z nej liala, hoci kým prešla tých pár metrov z chabého úkrytu a vybojovala zápas s dverami, prešlo asi len päť sekúnd. Igelitku s knihou si stále pritískala o hrud', akoby to bola živá bytosť.

„Prepáčte. Prepáčte, že som vás tu takto prepadol...“ uvedomil si až teraz zvláštnosť situácie. Dievča, ktoré poznal sotva pár minút, o ktorom nevedel vôbec nič, len to, že vyzerá ako nejaká

ušľachtilá rozprávková bytosť, sedí teraz v jeho aute. Avšak viac cítil, než dokázal rozumom pochopiť, že je to tak správne. Ona si zrejme postupne uvedomovala, že sa možno ocitla v pasci. Nič nehovorila, len nervózne pozerala okolo seba. Čakal, že každú chvíľu rozdrapí dvere a utečie.

„Prepáčte,“ siahol do vrečka a urobil niečo neuveriteľne absurdné. Vytiahol občiansky preukaz a otrčil jej ho pred oči. „Ja... volám sa Adam Dobrík, pozrite. Pokojne si to poznačte... Len, keď som vás teraz videl, ako tam stojíte... Strašné počasie,“ gestikuloval. „Nechcem vás nikam odviezť. Teda, pardon, odveziem vás kamkoľvek, ak chcete. Ale môžete sa tu len zohriať a ísť,“ zdvihol ruky v obrannom geste, netušiac ako tento jeho výstup na ňu zapôsobil.

Ešte chvíľu zrejme rozmýšľala, aká veľká je šlamastika, do ktorej sa dostala, no potom jej konečne klesli plecيا a igelitka s knihou jej skĺzla do lona. Nechtiac si tým odkryla drobné prsia črtajúce sa pod tenkou mokrou látkou. Za bežných okolností prehnane cudné šaty teraz vyzerali skôr ako priliehavý oblek komixovej superhrdinky. Adamovi skĺzol pohľad na jej štíhle stehná, no potom zo strachu, aby ho neprichytila, rýchlo pozrel pred seba.

„Ďakujem,“ pípla do ticha. „Nejako som to neodhadla,“ pokrčila pleciami a zašuchotala igelitkou, aby sa presvedčila, že kniha je v poriadku.

„Ani ja,“ usmial sa Adam a medzi palec a ukazovák chytil svoje premočené tričko a odtiahol si ho od mocnej hrude. „Ja teda... prepáčte, ani som sa nepredstavil. Som Adam Dobrík.“ Nevedel, či k nej vystrieť ruku. Neskôr to ľutoval, zo všetkého najviac sa jej túžil dotknúť.

„Áno, verím vám, videla som občiansky,“ opatrne sa usmiala a jemu už nebolo vôbec zima. „Ja som Eva. Koleničová,“ povedala.

Videl, že tuhšie zovrela igelitku, z čoho vydedukoval, že ruky si asi nepodajú.

„Teší ma, veľmi,“ povedal potichu. „Môžem vás niekam...“ naznačil šoférovanie. „Či posedíme?“

„Posedme, prosím,“ požiadala ho viac očami ako slovami.

„Samozrejme, nie je problém,“ prikývol a pohodlnejšie sa zaboril do sedadla. Adam a Eva, usmial sa v duchu.

Takto sa to všetko začalo, takto si to Adam pamätal. V hlave to mal uložené obrázok po obrázku, slovo po slove, lepšie než by to kedy spravil pevný disk počítača. Odvtedy ubehlo päť rokov a každé ráno sa potreboval znova a znova ubezpečiť, že to dievča je jeho. Najprv kamarátka, potom partnerka a milenka, nakoniec manželka a matka jeho detí. Zázraky sa dejú a teraz dúfal v ďalší. Pre svoju rodinu našiel nový domov a Eva s deťmi doň teraz po prvýkrát vchádzali. Bol z toho oveľa nervóznejší, než sám pred sebou priznával. V stávke bolo priveľa.